

Bud' odvážna. Bud' statočná. Bud' ako Viking...

HRA NA VIKINGOV

HELEN RUSSELLOVÁ

Ljndeni

Hra na Vikingov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Russellová
Hra na Vikingov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HELEN RUSSELLOVÁ

HRA
NA
VIKINGOV

Ljndeni

Autorská poznámka

Toto je fikcia.

Puristi: Pohrala som sa rýchlo a voľne s dedičstvom Vikingov – z miesta lásky – a usilovala som sa vystihnúť *podstatu* vikingskej kultúry v modernej Škandinávii. Vyrovnajte sa s tým a nasadte svoju „hrdú masku“.

Všetci ostatní: poďte ďalej, voda je úžasná (ak bude príliš studená, pozrite si heslo „Škandinávia“) – a pripravte sa, že budete šalieť...

Prológ

Pod nohami mi praskajú vetvičky, zatiaľ čo rozhrňam konáre a bežím. Skutočne bežím. Srdce mi bije tak dunivo, až hrozí, že mi vyletí z hrude a predbehne ma. Leje ako z krhly a som do nitky mokrá. Inokedy by ma ten beh rozohrial, ale teraz mi je tak chladno, že od pása nadol nič necítim. Uvedomujem si len to, že mozog mi hrkoce v lebke, zatiaľ čo bosými nohami dopadám na papradie a pritom sa zamotávam do toľkých stromov, že vo vlasoch mám dosť raždia na vatru.

Padá hmla, a keď sa rútim šerom, počujem strašidelné zvuky. Vrany krákajú a dunia hromy. Toto nie je les, v akom žijú princezné a rozprávajúce bytosti, ktoré vám chcú pomôcť. Je to skôr čosi ako *Blair Witch*, nie *Snehulienka*.

Vtom som sa pošmykla na niečom hneedom a slizkom.

Nech je to slimák, nech je to slimák, nech je to slimák, modli-la som sa, ale nezastala som, aby som to preskúmala. *Musím sa dostať na čistinu*, premýšľala som a napínala nohy aj ruky. Hladinu adrenalínu som mala vysokú a mala som pocit, že – takmer – letím. Vtom som sa potkla na vytrčajúcom koreni stromu a s dunením som spadla na zem.

Teda takto zomriem, hovorila som si, tvár celá zablatená. *Zbohom, svet, bola to parádna jazda.*

Chvíľu som čakala, no nič sa nestalo.

Dokelu, nie som mŕtva. To znamená, že musím ďalej bežať...

Nakopol ma nejaký dávny pud sebazáchovy a pozbierala som všetku silu, aby som sa pohla ďalej. Zdá sa, že som si nič nezlomila (možno len nos), a tak som sa pozviechala na nohy. Dotkla som sa pery a zistila som, že je celá krvavá. Ale to teraz nie je podstatné a bežím ďalej k blikajúce-
mu svetielku.

„Ruááá!“

V diaľke počujem hlas a zdvojnásobím svoje úsilie, potom znova začujem kvílenie.

„Ruááá!“

Tackám sa ďalej, kým zelený baldachýn nezačne rednúť a koberec z lístia nie je pokrytý škvrnami svetla. Horiace fagle vydávajú príjemné teplo a z mojich šiat sa parí.

„Haló?“ Už dvanásť hodín som neprehovorila a nie som si istá, či ešte viem hovoriť. Skúsím to znova, hlas mám ako ovsená kaša.

„Je tu niekto?“

Vystriem ruky, nadýchnem sa a zakričím.

„Ruááá!“

Spomedzi lístia sa vynoria dve zablatené ženy pripomínajúce neskrotené šelmy a ja ich krik opätujem. „Áááách!“ Jedna je nízka, tmavovlasá a statná. Druhá vysoká ako modelka a urážlivo mladá – lesklé vlasy farby karamelu sa jej ligocú napriek tomu, že sú zablatené.

Pozreli sme si do očí a pochopili sme sa – nech sa teraz stane čokoľvek, náš život už nikdy nebude ako predtým. Niekoľko sekúnd bolo počuť len hrdelné výkriky a vtedy dokrivila na scénu tretia postava – postaršia blondínka s vlasmi natupírovanými od kríkov, pleť mahagónovej farby.

Slabo zavrčala, potom sa sklonila a chytila si kolená, aby nespadla. „Ach bože, mám kŕče...“ Chytila si lýtka a sťaž-

ka vzdychla, aby dostala do pľúc vzduch. „Potrebujem...“ zľakla som sa, že povie „lekársku pomoc“, a budem musieť niečo urobiť, ale vyhrkla „džin“ a počuli sme pomalé plesnutie.

Zo stromu šikovne zliezol muž s hrudou ako sud, na sebe nemal nič, len háremové nohavice. Ladne ako opica skákal z vetvy na vetvu, potom prešiel cez čistinu. Vlasy mal zviazané do uzla a napravil si na krku náhrdelník s háčikom na ryby. Nebolo rozumné mať taký háčik.

Sviniar.

Odjakživa som nedôverovala mužom, ktorí nosia vlasy zviazané do uzla, radila som ich do tej istej kategórie ako ženy, ktoré nosia farebné šatky a stonajú.

„Dobre ste to zabehli, Vikingovia,“ vyhlásil muž s uzlom po anglicky so slabým prízvukom. „Tak kto sa cíti fantasticky?“

Nohy sa mi trasú ako serúcemu psovi, som si istá, že mám infarkt, a na hlave cítim zvláštne šteklenie.

Rozhodla som sa neodpovedať mu.

„Ach, vo vlasoch máte chrobáky!“ pípla ochotne mladšia žena, urastená ako modelka. „Fúúúúj, pavúk! Myslí si, že našiel sieť!“

„Super! Ďakujem.“

„Chcem počuť, ako ručíte!“ chcel od nás polonahý muž.

Všetky tri sme naňho pozreli, akoby sme ho chceli zmlátiť, len modelka a objaviteľka pavúka ho poslúchla.

„Ruááá!“ zvolala blažene.

„Tak poďme, aj vy ostatné!“ Muž s uzlom prešiel ku mne, až sa mi takmer dotýkal tváre, a zručol: „Ruááá!“

Zotrela som si z líca sliny.

„Vychutnajte si slobodu!“

Má sloboda chutiť ako blato a makrela v slanom náleve?

„Komunikujte so starodávnym lesom!“

Ja momentálne túžim komunikovať s horúcou sprchou... prebleslo mi hlavou a pozrela som na svoje špinavé oblečenie, doudierané údy a krvavé kolená. Ako som sa sem dostala? Keďysi bol život taký... čistý. Usporiadany. Nikde nijaké... chrobáky, premýšľala som a škrabala som sa po hlave. A predsa...

Pozrela som na nízku ženu s natupírovanými hnedými vlasmi, na dievča, ktoré som poznala od nepamäti. Pristúpila ku mne s prižmúrenými očami a s jamkami v lícach, ktoré prezrádzajú, ako si to užíva. Líca zružovené, päsťe zataťté, a keď otvorila ústa, zakvílila ako divý zver. To kvílenie v sebe dusila tridsaťpäť rokov. Znelo tak hlasno, až som sa strhla a chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala a našla som silu odpovedať jej krikom. Ale dokázala som to. Z celej sily. A všetko to napätie, strach a bolesť z posledných dní – ale aj z posledných rokov – vyrazilo z mojich pľúc v jednom dlhom bojovom pokriku.

„RUÁÁÁ!“

Na muža s uzlom to zapôsobilo. „To je ono, rozzúrte sa!“

Pokračovali sme, kým sme neboli posledné dve, čo sme kričali.

Možno nemám jej kapacitu pľúc, ale rodila som. Dva razy. Nech sa prepadnem, ak jej dovoľím vyhrať pri kriku...

Jej burácanie sa zmenilo na vrčanie, potom zaprskala a plecía sa jej nadvihli, ramená sa vyčerpane zatriasli.

Ale ja som pokračovala.

Zaručala som silnejšie, než som považovala za možné, vyšli zo mňa štyri desaťročia zúrivosti:

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Keď som kričala do prázdneho lesa, moje periférne videnie sa rozmazalo.

„RUÁÁÁÁÁÁ!“

Hlava sa mi zakrútila a po chvíli som mala pocit, že z hlavy sa mi odlomil vrch ako z vareného vajčička.

„RUÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

A zrazu som sa vznášala. Hore a hore, vyššie a vyššie, až som uvidela našu skupinku zhora. Stromy sa zmenili na machule. Ľudia na mravce. Až kým napokon... sa mi kolená podlomili a hlava zadunela na zemi.

A všetko potemnelo.

Omdlela som.

Jeden

Pred tromi mesiacmi...

„Píše sa to R-A-Y-O-V-Á. Rayová.“

Príšerne znudená žena sa perom poškrabala po hlave, keď som sa s ňou hádala, a žiarivky bzučali. „Elegantné topánky“ ma tlačili a cítila som, ako mi vo vrecku vibruje mobil (nebolo to nepríjemné), ktorý mi s každým novým impulzom pripomínal, že možno zameškám dôležité esemesky, kým strácam sekundy pri tomto rozhovore.

„Ešte raz?“ vzdychla žena.

A tak som jej znova vysvetlila, aký mám problém, a videla som, ako jej pri mojich slovách pohasli oči.

„Tu stojí Ratová.“ Zatriasla som laminovaným obdĺžnikom, aby som to zdôraznila. „Volám sa Alice Rayová.“

„Nie Ratová?“

„Nie.“

„Hm...“ Znova sa poškrabala, potom preskúmala koniec pera, či nevydolovala nejaký poklad. „Nemôžeme to nechať tak?“

„Chcete, aby som dva dni chodila s visačkou na šnúrke, na ktorej bude Alice Ratová?“

„Áno?“

„Na konferencii s názvom ‚Ako vyčariť podmanivý úsmev?‘“

„Nie?“

„Nie.“

Posunula svoje ťažisko na plastovej stoličke, ani na mňa nepozrela, len ku mne vystrela ruku.

„Ďakujem.“ Podala som jej visačku, zjemnila som tón. „Nechcem vám robiť problémy. Ibaže toto sú moji kolegovia – moji profesionálni partneri – a hovorím...“

Nedohovorila som, len som sa bez slova dívala, ako vybrala z nádobky zvýrazňovač, stiahla z neho vrchnáčik a preškrtila písmeno *t*. Potom napísala *y* a za tým ☺.

To vážne? Takto to vyriešime?

„Nemôžete mi vystaviť novú visačku?“

Pozrela na mňa tak nenávisťne, až som cítila jej znechutenie ako silové pole. Váhavo som zaspätkovala, ale vrhla som na ňu smrtiaci pohľad a dúfala som, že z neho vyčíta: „*Zaradím ťa do svojho zoznamu absolútnych debilov, ktorí si zaslúžia, aby chodili po mlákach a ľudia im zaplesli dvere pred nosom.*“ Znova sa poškrabala na hlave. „*A aby si dostala vší.*“

„Ďalší!“ vyštekla a prepustila ma.

Zostalo mi trochu času, prv než sa zapojím do panelovej diskusie, a rozhodla som sa radšej si dať tú námahu a zamiešať sa medzi ľuďmi, než by som mala túžobne pokukovať po stolíku s nesladenými sušienkami a vyhrýzať tradičnú mrkvu a drahé müsli tyčinky ako po minulé roky.

Mala by som nadväzovať kontakty, hovorila som si, *usmievať sa na ľudí a tváriť sa prístupne*. Nedá sa povedať, že by som sa bála komunikovať s inými ľuďmi... akurát...

„Ach, ahaj!“

Dofrasa.

„Alice?“ Muž v okuliach žmúri na moju visačku obtierajúcu sa o prsia a vtedy si spomeniem na dôvod číslo 142, prečo nenávidím konferencie – nejaký vtipkár sa vždy postará, aby visačka vždy visela vo výške prs. To dáva KSD (konfe-

renčným sexuálnym dotieravcom – dôvod číslo 141) dobrú zámienku, aby zízali a príležitostne ich aj pohladili (dôvod číslo 143¹). Okuliarnik si teraz divne čupol a zohol kolená tak, že mal oči v jednej úrovni s mojimi košíkmi veľkosti A, potom na mňa spýtavo pozrel. „Alice... Ratová?“

„Rayová.“

„Správne! To je ono! Minule sme sa stretli!“ Podal mi ruku.

„Aha, áno, spomínam si.“ Nespomínam si.

Keď mi asi päť minút potriasal ruku, začal mi rozprávať o nejakej novej zubnej niti, ktorú propaguje jeho spoločnosť. („Niť na čistenie zubov vo vesmíre, ktorú vyvinula NASA! To je budúcnosť dentálnej hygieny!“) Zdvorilo som prikyvovала, keď vtom som zacítila, ako sa mi vo vrecku chveje mobil, a využila som to ako zámienku na únik. „Veľmi ma to mrzí, ospravedlňte ma, prosím. Musím prijať tento hovor a potom sa mi začína prednáška.“

V skutočnosti prednáška s názvom *Ako vyriešiť problém endodontického ošetrovania zuba?* sa má konať až o polhodinu, ale žena nedokáže vyhrýzať čajové pečivo s aspartámom donekonečna. Okrem toho som spoločenská vydedenkyňa v tele zubárky.

„Vrátite sa potom sem? Počul som, že Malala tu má predniesť programové vyhlásenie, ale pred chvíľou som videl toho kúzelníka, ktorého sme mali na konferencii aj vlni, takže by sme sa mohli trochu porozprávať o zubnom kaze...“

Neón nad hlavou zablikotal. Unavovalo ma pomyslenie, že strávim ďalších dvadsaťštyri hodín na mieste, kde nie je ani trochu denného svetla, delegáti žijú na konzervovanom jedle a trúsia zubárske žartíky. Sľúbila som mu, že sa pokú-

---

¹ Inak známe ako „hra na Thornberryovú“ podľa Jeremyho Corbyna, ktorý po voľbách v roku 2017 zostavil rebríček najtrápnejších tlapnutí dlaní...

sim prísť na jeho prednášku o vodnom kameni, potom som odišla. Ten telefonát som zmeškala, ale to nič. Telefonujem asi tak rada, ako trkocem v reálnom živote.

Nebola som vždy taká. Ale v poslednom čase som unavená. Akoby som použila všetko „milé ja“ na odbornú konzultáciu alebo rodičovstvo, takže mi už nič nezostalo. To z človeka urobí takmer osem rokov výchovy detí, ako aj pätnásť rokov dentálnej hygieny. *Nehovoriac o doživotnom treste manželstva...*

„Prepáčte,“ oslovila som mohutného chlapa so spotenými fúzmi, ktorý strážil vchod do posvätného zákulisia, kde – ako ma uistili – budem mať súkromie, Wi-Fi a „dobrú kávu“. „Smiem ísť dnu?“

„Sem je vstup povolený len pre VIP hostí, madam,“ odvetil.

Bože, už som madam? Alias odpísaná...

„Mám zvláštnu modrú visačku...“ S nádejou som ňou potriasla.

„Ratová?“ Zamračil sa na mňa, potom na iPad, ťukal naň mäsitými prstami. „Ratovú v zozname nemám...“

„Som Rayová.“

„Tu je napísané Ratová.“

„Viem, ale som Rayová.“

„Určite?“

„Áno, určite.“

Dlho upieral tvrdý pohľad na moju hrud', akoby si to overoval, potom odstúpil a pustil ma do toho svätostánku. Bolo tam cítiť vôňu sendvičov a feromónov ostatných „expertov“ vykonávajúcich rozličné rituály, aby prežili ďalších deväťdesiat minút.

Klopkajúc podpätkami prešla okolo mňa žena s precíznym mejkapom a v takých priliehavých nohaviciach, že si určite musí potom dať brusnicový džús.

„Vy ste...?“ spýtala sa. Vzápätí sa pokúsila stiahnuť botoxové obočie a ukázala na moju visačku.

„To je tlačová chyba. Som Alice Rayová. Zdravím!“

„Ach, to je milé. Vy ste v panelovej diskusii, ktorú vediem.“ Spľasla ruky, ale prsty sa jej nedotkli.

Divné...

„Ach, skvelé.“ *Povedz viac*, hovorila som si. *Povedz ešte čosi. Rozprávaj sa ako normálni ľudia.* „Ehm...“ Rozmýšľala som, čo povedať. „To sú maslové sušienky?“

Už znova bez námahy očarúvam ľudí a debatujem...

„Hm, áno. Ponúknite sa!“

„Ďakujem.“ Neponúknem sa. Netúžim po maslových sušienkach o nič viac ako po mise, na ktorej sú naložené.

Viete, oficiálne nejem cukor. Ani chlieb. Ani zemiaky. Ani cestoviny. Ani ryžu. Ani mliečne výrobky. Ani nasýtené tuky. Ani nenasýtené tuky. Ani mäso. Naše očné zuby sú možno stavané na trhanie mäsa zvierat od kostí, ale mala som dočinenia s toľkými zubnými kazmi, že neznesiem zápach hnijúceho mäsa, ktoré je do konca života vkladné medzi zubami. Ale hlavne som stále čítala o tom, že to môže spôsobiť spomalenú činnosť čriev. A ja nemám čas na spomalenú činnosť. V nijakej oblasti. Samozrejme, príležitostne zhreším. Ako minulý mesiac, keď som si dala megaburger... ale to bolo pod rúškom noci a neboli so mnou deti. *A ak ho zjete v aute, kde sa na vás nikto nepozera, to sa neráta.* Rada tak jem – s prílohou hanby.

„Dobre. Tak teda, tešilo ma,“ povedala žena v brusnicových nohaviciach a prebrala ma z rozjímania.

„Aj mňa tešilo,“ prikývla som.

Naklonila hlavu nabok a zošpúlila pery, akoby som bola túlavá mačka, ktorá dovliekla do domu čosi mŕtve. „A veľa šťastia! Už máme len pätnásť minút prednášky na tému *Jediné riešenie je vzdušný prúd*, potom je cik pauza a potom vaša prednáška.“ Potľapkala ma po ramene a odklopkala.

„Milé...“ zamrmlala som a hľadala som najtichší, najtmavší kút, kde sa nebudem musieť s nikým rozprávať. Vtisla som sa medzi čierny záves a stenu a pozorovala som editora *Zubárskeho časopisu*, ako preťal vzduch karatistickým úderom, zatiaľ čo známy odborník na dentálnu hygienu, ktorého som videla v programe *Dnes ráno*, skákal hore-dolu na malej trampolíne. Z prilahlého pódia odchádzali rečníci prednášajúci na tému „Nové trendy v liečbe zápalu nosových dutín“ a alternatívny rečový terapeut otváral ústa ako vtáčatko a pritom zakláňal hlavu, aby mu jeho miniatúrna asistentka (dieťa? manželka? detská manželka?) mohla kvapnúť z pipety nejaký zázračný balzam.

Len ďalší deň v práci, premýšľala som so sklonenou hlavou a modlila som sa, aby moji kolegovia rečníci zachovali odstup. Ale v skutočnosti je to pocta. *Privilégium*, pripomínala som si. *Reprezentujem chirurgiu – a zároveň hovorím aj v mene najširších vrstiev zubárov, ktorí vykonávajú svoju prácu v štrkovom lome starostlivosti o zuby*. Bol to skvelý ťah, že ma pozvali. K tomuto smerovala moja práca – všetky tie hodiny nadčasov, nových a nových školení a zodpovednosti. *Konečne ma v mojej oblasti berú vážne*, hovorila som si.

Vtom sa ozvala melódia z *Ladového kráľovstva*.

Nereagovala som okamžite, lebo som si nebola istá, komu vyrevúva Elsa (minulý týždeň to bola dievčenská skupina Little Mix). Moja dcéra sa rada hrá s mojím zvonením, mení ho každý deň. Ale vtedy editor prestal biť do vzduchu a muž ako vtáčatko pozrel na mňa, a tak som si uvedomila, že som jediná, od koho môže vychádzať ten zvuk.

Dofrasa... Vylovila som mobil a prv než som prijala hovor, odlepila som z telefónu rozpučené hrozienko.

„Haló?“

„Ahoj,“ ozval sa z druhého konca hlas ako I-áčik z Macka Pú. „To som len ja.“

Vždy je to „len ja“.

„Ahoj, práve sa chystám na svoju panelovú diskusiu, teraz nemôžem hovoriť. Všetko v pohode?“

„Áno. Len som sa chcel uistiť, kedy sa vrátiš.“

„Vrátim sa zajtra čo najskôr. Ako som plánovala...“

„Vieš, vlaky...“

„Rezervovala som si lístok...“ *Napočudovanie si viem usporiadať život...*

„... nepremávajú.“

„Ach!“

„Pôjde ti náhradný autobus. Hlásili to na *South East Today* po reportáži o obmedzení parkovania v Brente.“ Nebývame v blízkosti Brentu, ale môj manžel má rád telku zapnutú NE-PRETRŽITE, aby mu neušlo nič „naozaj dôležité“. Pravdepodobne v súvislosti s parkovaním. „Teda by si mohla niekoho požiadať, aby ťa odviezol...“ pokračoval.

„Ja to nejako vyriešim. Ďakujem.“

„Mohla by si zavolať...“

„Áno, viem, že môžem zavolať jej. Ale radšej nie.“ Má na mysli Melissu. Ženu, ktorá zvyčajne visí v mojom živote ako hrozba, ale je na základe zákona schválnosti miestna. Nemala som v úmysle zavolať Melisse. Už celé mesiace sme sa nerozprávali a po dvoch dňoch na zubárskej konferencii som naozaj nemala náladu do hĺbky rozoberať, prečo je to tak. Alebo ešte horšie – predstierať záujem o jej najnovšiu posadnutosť. Alebo konšpiračnú teóriu. Alebo nové domáce zvieratko.

Greg si hlasno vzdychol, potom váhavo dodal: „Teda, mohol by som...“

„Nie, nie, ja to zvládnem.“

„No dobre, ak si si istá,“ odvetil až priveľmi rýchlo. Ako by mu odľahlo.

„Áno. Počuj, musím končiť. Sú tu ľudia na trampolínach, asi by som sa mala pripraviť.“

„Jasné...“

„Tak teda jasné... maj sa.“

„Nechceš vedieť, čo de...“

Žena v brusnicových nohaviciach prišla ku mne so sedacím vakom v ruke a s meravým úsmevom. Poklopkala si po hodinkách, aby som sa ponáhľala.

„Musím ísť...“

Práve som chcela stisnúť červené tlačidlo a ukončiť hovor, keď povedal: „Deti sa majú dobre, ďakujem za opýtanie.“ A zložil.

Dofrasa... som HROZNÁ ŽENA.

Zbožňujem ich. Samozrejme, že ICH zbožňujem. Hoci som ich vinou poriadne nespala od roku 2009, aspoň nie dlhšie ako do 5. 30.

Pridala som na zoznam totálnych debilov svoje meno, potom som pocítila silné nutkanie poškrabať sa na hlave. *Ak som od tej ženskej chytila vši, premýšľala som... hm, to musí byť karma.* Ale vtedy na mňa žena v nohaviciach vycerila veľké zuby a pokúsila sa zdvihnúť obočie, akoby naznačovala: „Ideme?“ Potom ma odvieďla s rukami za chrbtom von. A ide me na vec.

Asi by som mala poznamenať, že panelová diskusia na tému endodontickej operácie je taká zábavná, ako sa zdá.

Po jej skončení nie je jasné, komu sa viac uľavilo – či poslucháčom, alebo prednášateľom.

„Milé...“ Žena v brusnicových nohaviciach je teraz napätá a pokúša sa zachrániť slávneho dentálneho hygienika pred editorom *Dentistry Magazine*, pritom sa usiluje chodiť tak, aby nepraskla na dvoje. „Dáme si obed?“

Ukázala na niekoľko mís s úhľadne rozloženými zákuskami a so sendvičmi. Mierne sa potila. V zákulisí bolo dusno, a hoci tam neboli okná, poletovalo tam desivo veľa múch,

ktoré sa teraz usadili na mise s delikátnymi koláčikmi označenými ako *Priateľské k zubom!* ☺ Hygienik poslal preč zriadenca a asistentka keteringu si nabrala na lyžičku ešte pár kúskov a obzerala sa, či si to nikto nevšimol.

Ja som si to všimla.

Nie je tu nič, čo by som mohla jesť. Alebo čo by som si dovolila jesť. A tak nejem. A to je chyba. Pretože namiesto toho pijem. Veľmi rýchlo som pochopila, že teplé biele víno, ktoré tu ponúkajú, nie je po dvoch pohároch také zlé. Potom mi žena s prehnane nalakovanými vlasmi podala ružový pohár s nápisom „*Zubári vládnu svet!*“, ktorý visel na šnúrke a dal sa zavesiť na krk. Väčšie pivové poháre na mužskej šnúrke boli podľa všetkého určené mužom, aby nepoškodili moje krehké ženské ústa. Ale mne je to jedno. *Pretože teraz mám VÍNO stále poruke! Dokonca ani nie v ruke*, premýšľala som, ohromená tou novinkou, *ruky mám voľné!*

Vďaka tomu bol seminár „*Zakývaj na rozlúčku tataráku*“ oveľa zaujímavejší a dokonca aj kúzelník hovoriaci o zubnom kaze sa mi nezdal taký neschopný, keď som bola mierne pripitá (*Ako to robí s tými holubicami?!).* Okrem toho sa mi ceremónia odmeňovania („*vrchol roka zubárov!*“) zdala menej bolestná než inokedy a začala som hrať tajné bingo s klišé, napila som sa, vždy keď niekto povedal „*dvíhame úroveň*“, „*vyjadrujeme uznanie*“ alebo „*dávame stodesať percent...*“ *Je to ako v Učňovi*, hovorila som si, *ibaže každý má mierne pričapenejšie vlasy!*

Onedlho na mňa sadla príjemná hmla a celú ma zahalila, takže zmysly som mala otupené a bola som pomalšia – možno jemnejšia – ako inokedy.

Ach, alkohol, premýšľala som vďačne, *zdravím, starý kamarát...*

Keď som opitá, som oveľa spoločenskejšia. Ale po prekvapujúco príjemnom rozhovore s dentálnym hygienikom a so

ženou, ktorá má prax v Peckhame, som sa ocitla v prítomnosti muža, ktorý vyzeral, akoby chodil na veľa dovolení v karavane, a s ďalším mužom, ktorý mal na tvári očividne samoopalovací krém (a možno aj maskaru). Muž s maskarou ma chytil za lakeť a oznámil mi, že je koučom životného štýlu.

„Špecializujem sa na predoperačnú vizualizáciu,“ nadšene vyhlásil spotený dvojnásobník Simona le Bona. „Zatvorte oči, predvediem vám to!“

Keďže som prehnane ochotná, v spoločnosti rozpačitá a opitá, súhlasila som.

Bože, daj, nech neuvidím jeho penis, keď otvorím oči, modlila som sa v duchu. Bľabotal čosi o „dýchaní panvou“, ale keď som naňho pozrela prižmúrenými očami, chvalabohu, pohlavný úd mal ukrytý pod horľavými nohavicami. Všimla som si bledú stopu po obrúčke a vyplašila som sa. To sa na konferenciách stáva často – ľudia si zavesia visačku a odložia obrúčku.

Zdvorilo som odmietla pozvanie spoteného Simona le Bona, aby som šla na koktail, ale potom zabrblal čosi o sexi zubárkach.

Ach bože...

Bolo to: a) nechutné, b) povýšená urážka mojich feministických zásad, c) nechutné. Nikto starší ako dvadsaťpäť rokov by nemal vysloviť slovo „sexi“. Nikdy.

V duchu som prebehla zoznam výhovoriek, aby som odtiaľ vypadla, ale po piatich pohároch vína zo zaveseného pohára mi myseľ nefungovala dosť rýchlo, takže keď vysoký, príťažlivý muž so skutočne krásnymi zubami navrhol, aby sme prešli do susednej miestnosti na „disko“, súhlasila som.

„Páni, ďakujem,“ zašepkala som, a hoci som robila, čo bolo v mojich silách, aby som kráčala rovno, mierne som sa knísala. „Zachránili ste ma pred ďalšou ukázkou jeho hypnotických schopností. Okrem koučovania v oblasti životného štýlu a triku so zmiznutou obrúčkou...“

Pán Zubatý zažartoval, že na týchto akciách si treba „dať pozor na pampovú trávu“, a ja som sa zasmiala, vždy na mňa zapôsobilo, ak boli skutočne príťažliví muži aj zábavní – akoby ani nemuseli byť. *Majú aj bez toho dosť výhod oproti nám ostatným. A má fakt krásne zuby...*

Pod vplyvom alkoholu sa mi rozmazal pred očami, potom sa zdvojił, prešiel cez seba a znova sa zmenil na zvláštny optický klam vyvolaný širazom. V dôsledku toho bola „chôdza“ čoraz ťažšia, ale nejako som to zvládla.

V miestnosti, kde sa koná párty, hrala Roxy Music (pre vašu informáciu nie naživo – rozpočty zubárov nie sú až také veľké) a zhruba v tomto čase mi môj pohár širazu začal sprisahanecky šepkať.

Širaz: „Počuj, kočka, nemyslíš, že teraz by sa pomaly patrilo trochu vyzvrátať? Trochu to tu rozbehnúť?“

Ja: „Nie. Zmizni. Si opitý...“

Širaz mi skočil do reči: „Nie, to TY si opitá! Ver mi, si úžasná tanečnica...“

Ja: „Nie. Musím to mať pod kontrolou. Stále. Tak to robím. A na spoločenských akciách sa skrývam na vécku.“

Širaz: „Cha, to bolo kedysi. To bolo tvoje nudné ja, ktoré stále pracovalo, bolo vystresované a celé týždne sa neusmialo! Toto je tvoje nové JA!“

Ja: „NEBUDEM tancovať...“

Širaz: „Doriti!“ (Môj pohár širazu je dosť hubatý.)

Bola som ospalá, zmätená a hudba hrala veľmi hlučne. Takže všetko, čo sa potom stalo, bola vina Bryana Ferryho a vína. (Zmienila som sa o víne?) Myslím si, že sa stalo toto:

- 1) Pán Zubatý ma chytil za ruku a prešli sme na kraj tanečného parketu.
- 2) Pohár na šnúrke, ktorý som nemusela držať, sa znova naplnil a pán Zubatý mi zaobstaral slamku, takže

stačí, aby som sklonila bradu a takpovediac nasávala širaz. Prirodzene, to znamená, že som vypila všetko víno a pán Zubatý sa ponúkol, že mi doleje. Vďačne som jeho ponuku prijala a ďalej som pila. To sa opakovalo znova a znova, až som sa začala cítiť otupene. *Mám ešte prsty na nobách?* premýšľala som abstraktne. *Už najmenej polhodinu si ich necítim...*

- 3) Do miestnosti vošli mnohí ďalší zubári, až nás pritlačili k sebe.
- 4) A vtedy... A vtedy...

Hľadela som zhora na ženu v tej istej desaťročnej sukni zo Zary, akú som mala ja, s desaťročným účesom ako ja a s rovnakým nervóznym smiechom, aký som si skúšala posledných desať rokov (pozor: to som ja!) a kričala som na ňu: **CHYSTÁŠ SA POBOZKAŤ CHLAPA, KTORY NIE JE TVOJ MANŽEL! PRESTAŇ! OKAMŽITE PRESTAŇ! TOTO ROZHODNE, NESPORNE NIE JE OTEC TVOJICH DETÍ! ZMIZNI A SKONČI S TÝM!**

Ale nie.

Asi dvadsať sekúnd som nevedela, čo si mám o tom myslieť. *Ako sa mám cítiť? Zhrozene? Previnilo? Teraz by sa patrilo cítiť previnilo. Alebo nie? Nemala by som to zabaliť a utiecť v slzách? To by sa stalo vo filme Richarda Curtisa, nie? Rýchlo. Nieкто by sa mal pozrieť...*

No bola som unavená. Taká unavená. A nepodobalo sa to na mňa. Pretože kto by chcel hrať takú úlohu? Vydatá matka dvoch detí, ktorá sa oblizuje s neznámymi chlapmi, zatiaľ čo počúva na zubárskej konferencii kúsok od M42 Bryana Ferryho?

Potom som si spomenula na všetky hádky s Gregom za posledných desať rokov – hádky o tom, kto robí viac (ja) a či to partner oceňuje (neoceňuje). A prebleslo mi hlavou: Takto

to teraz bude vyzerat? Takto to bude ďalších osemnásť rokov? Alebo aj dlhšie? Ceny domov budú rásť, nastane finančná neistota a deti budú donekonečna bývať doma... (Dočerta s ekonomikou!) A môžeme sa tešiť, že v budúcnosti budeme na seba mlčky hľadieť, rozmýšľať, o čom sa budeme rozprávať, a rátať hodiny, kým pôjdeme spať? Slúbila som, že pri ňom zostanem, kým nás smrť nerozdelí. Ale ľudia teraz žijú večne, nie?

Takmer som videla na svojich pleciach poslov, ktorí ma prehovárali:

Dobry anjel (miniatúrna blondínka v šatách s kovovým leskom, v podstate Kylie): „Nemôžete sa rozísť – len nedávno ste dokončili kúpeľňu! Na budúcu jar vám majú postaviť prístavbu; máte dve úžasné deti – a nechceš byť ženou, ktorá ukončila manželstvo na zubárskej konferencii!“

Menej dobrý anjel (alias širaz): „Greg-Schmeg... V skutočnosti chceš, aby ti niekto vyhrnul sukňu a sexoval s tebou do bezvedomia. A to sa ti nestalo už dosť dlho. Rozhodne nie od čias brexitu...“

A potom... nič.

Zobudila som sa v Premier Inne pri kongresovom centre nahá, len s visáčkou s menom „Alice Ratová“ na pochybne flakatom hotelovom paplone. Zdalo sa, že som sama. A farebne zladené toaletné potreby dokonale symetricky zoradené na nočnom stolíku dokazujú, že som vo svojej izbe. Ale aj tak... nevyzerá to dobre.

Cítila som sa rozorvaná, rozjatrená a ledva dokážem zdvihnúť hlavu, takú ju mám ťažkú. Namiesto toho som sa oprela o lakte, potom som sa prevalila na kraj postele a posadila sa. Izba sa mi otočila o 360 stupňov, a tak som sa rozhodla, že bude najlepšie držať sa pri zemi a pomaly skĺznuť z divána na dlážku. V ústach som mala kyslú pachuť a z každého póru

mi sálal odpor k sebe samej. Odplazila som sa do kúpeľne, ošpliechala som si tvár vodou, potom som sa pozrela na ženu s ústami stisnutými do tenkej čiarky, s pleťou ako hrášková polievka a s mopom suchých, strapatých vlasov. Od vyčerpania je vychudnutá – jasne jej vidieť všetky rebrá –, ale brucho má mľandravé, lebo naposledy cvičila v roku 2009. A ešte preto, lebo sa po večeroch napchávala sladkosťami a mäso-vými pirôžkami. Oči má ako červené škáročky a má „vínovú tvár“, ako o tom píšu v časopisoch.

„Nechcem vyzeráť tak unavené,“ povedala som nahlas a odraz v zrkadle adresoval tie slová mne.

Aaaach...

Nespoznala som tento nový odraz. Alebo skôr som ho nechcela spoznať. Myseľ som mala rozorvanú. Dokonca opotrebovanú. Donútila som sa dýchať pomaly a nevracať, keď vzduch okolo mňa zhorkol. Pustila som si čo najhorúcejšiu sprchu, až sa zrkadlo orosilo a zachránilo ma pred sebou. Potom som si odlepila visačku prilepenú na vlhkej hrudi, preklínala som celulitídu na stehnách a z celej sily som sa drhla hotelovou frotírovou rukavicou, ktorá zažila aj lepšie dni.

Sprchovanie je príjemné, premýšľala som. Fakt príjemné. Mala by som sa sprchovať častejšie... Najradšej by som si vydrhla aj vnútornosti, ale dala som si záležať, aby som dôkladne umyla všetky dostupné časti tela a vyčistila som tie podvodnícke ústa, ktoré ma včera večer tak zradili, úplne novou tvrdou zubnou kefkou, čerstvo vytiahnutou zo škatuľky. To u mňa vyvolalo nutkanie vyvracať sa, ale hovorila som si, že to stojí za tie čisté (čistejšie) ústa.

A vtedy sa ma zmocnil pocit viny.

Sadol na mňa ako olovo, najprv mi doľahol na hrud', potom klesol do žalúdka, až som si pomyslela, že by bolo dobré pokrčiť nohy a znova sa uložiť na studené dlaždice v kúpeľni.

Charlotte a Thomas.

Sedem a päť rokov.

Rozosmiati. Keď sa ráno prebudia, majú opuchnuté oči. Rútia sa dolu schodmi, župany im vejú. Jedia varené vajcia s hriankami. Tváričky vydrhnuté frotírovou rukavicou sú do ružova rozžiarené. Alebo ak všetko ide podľa plánu, odhadujem, že teraz príjemne voňajú mäťou po tom, čo si dve minúty drhli zuby elektrickou zubnou kefkou, ktorú dostali na Vianoce. Chýbajú mi. A pomyslenie, že som možno urobila čosi, čo im mohlo ublížiť, ma pichlo ako trň. Lebo nech máme s Gregom akékoľvek problémy, je to ich otec. Takže s ním musím vydržať. Nejako. Lepšie.

Kým ešte robil, bolo to ľahšie. Ráno mal dôvod, aby vstal. Dal si námahu a oholil sa, niekedy si vyžehlil košeľu. Mal zostať doma len dočasne. „Kým si nenájdem niečo iné,“ vravel. A tak som v ordinácii zostávala dlhšie. Povýšili ma a dostala som novú úlohu, „pocť“ občas vystupovať na takýchto podujatiach. Greg slúbil, že sa postará o deti a využije tú príležitosť začať nový projekt „Kľúčový sprievodca po Stonehengei“. Podľa všetkého na tom začal pracovať ešte ako študent, ale musel to odložiť bokom kvôli, hm, kvôli životu. A tak sa voľná izba stala svätostánkom druidov s obrázkami skalných útvarov a s množstvom akademických časopisov. Ibaže o deti sa „veľmi nestaral“. A ja som ešte vždy varila, upratovala a vozila ich do školy. A on si len na poslednú chvíľu spomenul, že ich má vybrať zo školského klubu, potom sa zvalil doma na gauči alebo zaspal v „pracovni“ na svojej „dennej posteli“, z ktorej sa časom stala aj jeho nočná posteľ.

Už celé mesiace si nehládal novú prácu. A keď som sa ponúkla, že si prečítam jeho knihu – alebo aspoň kapitoly, ktoré doteraz napísal –, zrazu bol akýsi ostýchavý. Vyhlásil, že bude lepšie, ak si ju „prečítam v kontexte“. A tým sa to skončilo.

Takže hoci som v podstate naozaj hrozná, mám poľahčujúce okolnosti. A veľmi rýchlo som bola presvedčená, že táto kolosálna ranná opica je trest – Prvá časť.

Pohľadala som tabletky proti bolesti hlavy, našla som ich v kabelke, vzala som dve a potom som si spomenula, že to sú špeciálne lieky z práce, na obale stojí veľkým písmom: *Jedna tabletku denne. NEPREKROČTE ODPORÚČANÚ DÁVKU.*

Pokúsila som sa jednu vypluť. Alebo aj obe. Ale, samozrejme, to sa mi nepodarilo a len som z toho bola úzkostnejšia a omámenejšia.

Múdro, naozaj múdro... nadávala som si, potom som usúdila, že by som možno mala niečo zjesť. Normálne neraňajkujem, ale povedala som si, že toto je jeden z tých dní, keď môžem urobiť výnimku. *Možno ovocie? Polovicu grapefruitu?*

„Reštaurácia“ – ďalšia miestnosť bez okien – bola plná detí a ich rodičov, všetci zrejme smerovali do neďalekého zábavného parku. Vznášala sa tam vôňa navlhčených vreckoviek, zúfalstva a hladina decibelov bola ohlušujúca.

„Araminta? Chceš si dnes dať cereálie s kravským mliekom? Dáva ti mamička polotučné alebo plnotučné? Skús to a povedz mi, či to chutí normálne...“ prihovárал sa svojej dvojročnej dcérke muž, ktorý si do bufetu v Premier Inne dal blejzer a manžetové gombíky. Iná žena si napchala do kabelky toľko bajgllov, koľko sa jej zmestilo, tretia rozpitvala päť natvrdo uvarených vajec a vybrala z nich žĺtka, zvyšok odhodila.

Ludia sú zvláštni.

Ozýval sa tam štrngot niekoľkých desiatok lyžičiek bagrujúcich z misiek, akoby súťažili, kto bude hlasnejší, a niekoľkým škôlkarom hlasno blahoželali, koľko müsli tyčíniek zvládli zjesť („Štyri, Felix? Šikovný chlapec!“²)

² Po recesii má Premier Inn v oblube aj partia z Waitrosu.

Tuším sa mi rozletí hlava, premýšľala som. Tu a teraz. Alebo mi prasknú vnútornosti a vykrvácam... zaborila som si hlavu do dlaní. Ale aspoň mi už nie je na vracanie. Potlačila som ho. Dobrá práca...

Blížila som sa k stolu s cereáliami a ovocím, keď vtom som sa prvý raz zatackala: rybí háčik v mojom žalúdku hrozil, že vyvrhne surovú tyčinku, ktorú som našla v kabelke, jediné tuhé jedlo, ktoré som do seba dostala odväčera o jednásť. Hľadela som na malé ovocné guľky plávajúce v tmavej tekutine a v hlave mi vytrvalo búšilo. Rozhodla som sa, že by som si najradšej vydlabala mozog krájačom na melón, ale aj tak som si vzala misku a presviedčala som sama seba: „Ty to dokážeš!“

Ibaže sa ukázalo, že to nedokážem.

Vyšlo to von – tak rýchlo, že som to nevedela zastaviť, netušila som, že mám v sebe takú silu. Zrazu len zo mňa vyleteli veľké kusy kašovitej tyčinky, žalúdočného epitelu a širazu (*dopekla s tebou, širaz*), postriekali ovocie, cereálie aj divákov. Doslova.

V duchu som videla titulky:

Opitá matka dvoch detí vyvrátila raňajky pri bufetovom stole pred desiatkami ohromených návštevníkov. „Je to hanba,“ priznáva Alice Ratová, zubárka zo Streathamu...

„Ach bože, hrozne ma to mrzí.“ Obzerala som sa, čím by som to mohla poutierať, podujala som sa osušiť grcky, ktoré pekne tuhli na semišových mokasínach muža s manžetovými gombíkmi. *Určite už ľutuje, že sa rozhodol dať si cereálie, prebleslo mi hlavou. Pravdepodobne preklína deň, keď sa ponúkol, že kúpi Amarinte smotanový ovocný dezert so zmrzlinou...* „Som nemožná,“ mrmlala som, hoci som to neadresovala ni-

komu konkrétnemu. Priložila som si ruku na ústa a uvedomila som si, že sa to ešte neskončilo. *Budem znova vracať?* A vzápätí som sa utvrdila: *Budem znova vracať.*

„Myslím, že by ste mali odísť, madam,“ vyhlásil vyziabnutý muž v priveľkom obleku s odznakom s nápisom: „Som tu, aby som vám pomohol!“

Bezvýhradne som s ním súhlasila a rozbehla som sa k výťahom – dúfala som, že dorazím do svojej izby, prv než zo mňa vytryskne ďalší gejzír žľčí.

Bola som v súkromí svojej kúpeľne a držala som si vlasy vzadu, dúfala som, že toto bude posledný raz, čo sa skláňam nad porcelánom, keď vtom som začula známy hlas.

„No to je milé.“

Bože dobrý, nie. To nemôže byť pravda...

Utrela som si ústa do rukáva a obrátila som sa.

O zárubňu sa opierala statná brunetka v gumákoch, ruky mala založené na hrudi a bolo z nej cítiť čerstvý vzduch. Videla som, že ma odsudzuje.

„Čo ty tu robíš?“ zachripela som, odhrnula som si vlasy a pokúšala sa vyzerat' upravene. Teraz som si uvedomila, že som sa tak ponáhľala vracať, že som možno *tak trochu* zabudla zatvoriť dvere. Alebo skôr som zabudla, že zostanú otvorené, lebo na kľučke visela priesvitná igelitka s bezplatným výťahom *Daily Mail (dočerta s hrozbami teroristických útokov a s novými fotkami Helen Mirrenovej na dovolenke!)*.

„Máš nejaký hrubý hlas!“ vyhlásila nízka tmavovlasá žena.

„Ty hovoríš nejako hlasno.“ Strhla som sa, v hlave mi trešťalo.

„Volal mi Greg.“

Neisto som vstala, a keď si ma veľmi energicky privinula do mohutného náručia, zo všetkých síl som sa usilovala neomráčiť ju alkoholickým dychom. To objatie nebolo z mojej strany dobrovoľné, najmä keď mi pritom vrazila do ramena.

To gesto malo podľa všetkého v jej svete predstavovať primeraný pozdrav, ale v mojom svete to *vážne bolelo*. Merala iba meter päťdesiatpäť, ale ramená mala mohutné ako mäsiar a svaly z ocele. Na to, že žije iba na faširkach a koláčoch má pozoruhodne dobrú postavu. Jej ľavý hák mi vyrazil dych a silná aróma koní, ktorá ju vždy zahaľuje, ma vrátila k záchodovej mise.

„Teší ma, že ťa vidím,“ povedala, keď som znova vracala.

Nie som rada, keď ma ľudia vidia v takejto situácii. Nikdy. Dokonca ani ona. Vie to a mám podozrenie, že sa jej to do istej miery páči.

„Prepáč,“ zamrmlala som a dodala som: „Ako sa máš?“

Ústa sa jej vykrivili. „Lepšie než ty. Tak poď, uprav sa.“

Zahanbene som sa vystrela a podala mi frotírovú handričku, aby som sa „vyutierala“.

Toto nie je správne... Som dospelá. To ja mám na starosti uistiť sa, že všetci boli na večku, prv než vyrazíme z domu. V aute mám štyri nákupné tašky na prežitie zo Sainsbury's. Stále! To ja mám všetko pod dohľadom. Nie ona...

Keď sme sa uistili, že už nebudem vracat' – že vo mne nezostalo nič, čo by som mohla vyvrátiť, možno okrem obličiek –, zavelila, aby som sa zbalila a mohli sme „vyraziť na cestu“.

„Ešte nemôžem odísť!“ bránila som sa. „Ešte musím deň zostať na konferencii. Som prihlásená na ‚Boj s koláčovou kultúrou‘ a ‚Vyras mi dych – dáme zápachu z úst červenú.‘“ Keď som počula, ako som to vyslovila, uvedomila som si, že v nijakom prípade nemôžem stráviť predpoludnie v dusnej miestnosti obklopená zubármi. „No dobre, možno na to nepôjdem. Ale nepotrebujem odvoz, ďakujem. Pôjdem vlakom.“

„Vlaky zrušili.“

Dofrasa! Na to som pri tom víne na šnúrke a pánovi Zubatom a vracaní zabudla... *Bože, pán Zubatý...*

„Máš šťastie,“ pokračovala, „dnes mám cestu dolu na juh.“ Dráždi ma, ako vždy hovorí „dolu na juh“, akoby som zabudla na svoje severské korene. Nezabudla som – pochádzame z Leamington Spa.

A toto je Melissa. Moja sestra.

„Idem za istým človekom kvôli psovi,“ pokračovala. Neponchybovala som, že to myslí doslovne. „Tak čo sa stalo včera večer? Opíjala si sa celkom sama?“

„Nie,“ vyhrkla som až priveľmi rýchlo. „S priateľkou.“

„Tvojou priateľkou bola tequila?“

„Nie!“ znova som vyprskla. Potom som chabo dodala: „Širaz...“

Pousmiala sa, na lícach jej naskočili jamky.

„Čo je?“

„Čo je?“ podpichla ma a tvárila sa nevinne ako Botticelliho cherubín. „Mimochodom,“ podotkla, „blúzku máš naruby a tam, kde má byť výstrih, máš kúsky mrkvy.“ Ukázala na svoj pôsobivý dekolt, aby zdôraznila moje nedostatky v tejto oblasti.

„Doriti!“ začala som zbierať kúsky... neviem čoho. „Len mám miernu opicu, to je všetko.“

„Vážne? Lebo recepčný mi povedal, že bude rád, ak vezmem tú bláznivú ženu z izby číslo dvestoštyri preč, a podľa tých kruhov pod očami súdim, že toto nie je výsledok jednej noci. Hovorí,“ dodala vysokým hláskom: „Zdravím, volám sa Alice, stále pracujem a možno strácam kontrolu nad sebou a možno nie...“

„To hovoria moje oči?“

„To hovoria.“ Kývla, akoby nemohla za to, že moje oči prezrádzajú súčasný stav môjho duševného zdravia. *Keby som bola fotografka, nakreslila by mi teraz fúzy a monokel...* Chytila som si koreň nosa, nebola som si istá, či budem vracat', alebo plakať. „Počuj,“ pokračovala, „čo keby si sa poriadne obliekla

a vydala sa so svojou existenčnou krízou na cestu? Parkovanie je tu príšerne drahé...“

Nebola som vo svojej koži, a tak som nenamietala, len som si vymenila svoje ovracané oblečenie za jediné náhradné oblečenie, desaťročnú sukňu z predošlého večera. Potom som sa v záchvate šialenstva čo najviac namalovala, aby som zamaskovala tie kruhy, a spýtala som sa Melissy, či to vyzerá prijateľne.

„Vyzeráš ako žena, ktorá sa chce podeliť so svojimi skúsenosťami na tému ‚Ako aj vy môžete zarobiť na nehnuteľnostiach...‘“ povedala s americkým prízvukom ako v televíznej reklame.

„Ďakujem. Hneď sa cítim sebaistejšie, že môžem zísť dolu a postaviť sa svetu zoči-voči,“ zamrmlala som. *A to len preto, že som nezačala nakupovať v obchodoch pre moletky, kde predávajú oblečenie s elastickým pásom a prešívané vesty. Kto zomrel a urobil z nej starostku mesta módy?*

Zbalila som toaletné potreby rozostavené v pravých uholoch a strčila som všetky ovracané veci do sprchovacej čiapy, ktorá bola v kúpeľni zadarmo, aby som sa vyhla kontaminácii v príručnej taške. Potom som pre istotu zabalila každý balíček hanby do papierových vreckoviek, zazipsovala som tašku a odišla som.

Kým som neabsolvovala chôdzu uličkou hanby a neboli sme v bezpečí podzemnej garáže, vyhýbala som sa pohľadu do očí kohokoľvek iného. Sestra ma zaviedla ku kedysi bielymu pikapu, čo mal očividne byť môj koč, a odpratala zo sedadla spolujazdca obaly zo sladkostí, staré noviny (psy rady jazdia vpredu) a nedojedený piroh.

„Páni, to je smrad,“ vzdychla som s odporom.

„Chceš povedať lahodná vôňa,“ odvetila.

„Vôňa diabetu typu dva,“ zamrmlala som.

„To dojem, ďakujem. Nikdy nič nevyhadzujem,“ natlačila si piroh do úst. „Čo je?“

„Nič. Vyzeráš... dobre...“

„Ďakujem. To je moja pomsta po rozchode,“ zamrmala s ústami plnými lístkového cesta, suché ústa jej mierne cvakali. „Jem ako Elvis po ramadáne.“

Prikývla som, akoby to všetko vysvetľovalo. Už sa jej nepýtam, ako vyzerá jej lúboštný život. Hovorila som si, že keby sa v ňom vyskytoval niekto dôležitý, povedala by mi to. *Keby sa vyskytol niekto dôležitý, povedala by to každému*, premýšľala som. A tak som usúdila, že tá „pomsta“ sa týkala niekoho menej významného, kto sa nesprával k jej psom primerane úctivo alebo bol alergický na kone. Alebo na „domáce zajačiky“. Pri tom pomyslení ma striaslo. („Vieš, že zajačice jedia vlastné hovienka?“ povedala som jej raz po tom, čo som si o nich prečítala článok na internete.³ „No a čo?“ spýtala sa.)

Melissa si pri cúvaní položila ruku za opierku na sedadle spolujazdca a s trhnutím sme sa pohli dozadu. Keď sme sa zaradili do radu pri východe z garáže, cítila som, ako na mňa hľadí. Skutočne hľadí.

„Čo je? Prečo tak zízaš?“

„Si v pohode?“

„Áno!“ zvolala som vyšším hlasom, než som mala v úmysle. „Je mi fajn. Absolútne fajn!“

Tým sa rozhovor skončil, a tak sme vyšli z garáže a žmurkali do svetla. Lovila som v kabelke, kým som nenahmatala slnečné okuliare – obrovské sklá, ktoré vyzerali ako oči chrobáka, mi, chvalabohu, zakryli pol tváre, hoci som vyzerala, akoby som odchádzala z ilegálneho stretnutia a vyhýbala sa paparazzom. V zablatenom bielom pikape som nemohla vyzerat' neprirodzenejšie, ani keby som chcela.

³ Podľa *Cornell Veterinarian Journal* aj rýpoše, činčily, horské bobry, mláďatá slonov, mláďatá hrochov, orangutany, opice makak rézus.

„Tuším je priveľmi jasno, čo, Jackie O?“ nadhodila Melissa. Nahlas.

Len som zakňučala.

Tiché bzúčanie prerušované trilkovaním – považovala som to za vrčanie starého motora – znelo silnejšie, keď sme vyšli z poschodovej garáže, a ukázalo sa, že je to Celine Dion.

Melissa ma uistila, že za to nemôže. „Miestne rádio.“ Ukázala na stereo, zatiaľ čo sme znova a znova zastavovali a s trhnutím sa hýbali upchatými ulicami mesta, zúrili sme na dopravu a počúvali trúbenie klaksónov, ktoré mi veľmi nepomohlo vyliečiť opicu. Vzala som do ruky mobil, uvedomila som si, že som ho nekontrolovala, odkedy som natoľko vytriezvela, že som si uvedomila, že mám mobil.

Bol vypnutý. *Vypnutý!* Bežne si mobil nevypínam. *Nikdy.* Striaslo ma, podržala som malinký gombíček, aby som ho znova zapla, a čakala som, kedy sa zjaví ikonka v podobe čierneho jablka vynímajúceho sa na žiarivo bielom pozadí. Chvejúcimi sa prstami som vytukala heslo, pritom som cítila, ako mi zvieria žalúdok pri oznámení každého zameškaného hovoru.

Cink!

Cink!

Cink-cink-cink-cink-cink!

Valil sa na mňa prival nových upozornení a oznamoval mi odkazy.

„*Máte... DVANÁSTĽ... nových... správ. Prvú správu poslali včera o štvrtej hodine šestnástich minútach...*“

Nieeeeeee...

V tom je ten problém, keď sa usilujete byť osobou, ktorá má vždy všetko pod kontrolou – osobou, na ktorú sa môžu ľudia spoľahnúť –, stanete sa veľmi spoľahlivou. Dokonca nenahraditeľnou. Ľudia sa na vás spoliehajú – to si aspoň hovorím. A vo veľmi vzácnych prípadoch, keď všetko nejde

celkom podľa programu, alebo keď sa opijete na zubárskej konferencii, ľudia si to všimnú. Keby som sa bola vydala za muža, ktorý vie, kde je vysávač, a vyzná sa v zásuvke s dózami, veľmi pochybujem, že by som dnes skoro ráno mala tri zameškané hovory z domu. Keby som v práci niekoho poverila zastupovaním, som si istá, že by som nemala deväť správ z ordinácie a všetko by vybavili kolegovia (hoci na nižšej úrovni). Ale takto som ich dostala ja. Všetky...

Stisla som červené tlačidlo a zložila som, nebola som schopná čeliť tomu prívalu. Zvyčajne mám jeden-dva dni na to, aby som sa uvoľnila od „rozprávania“, ktoré je očividne potrebné, keďže som profesionálka na poli zubárstva. Zvyčajne strávim aspoň dvadsaťštyri hodín v úplnom tichu a obnovujem poriadok v dome po pracovnom týždni – ignorujem manžela a konverzujem len s predpubertálnymi deťmi, ktoré mi odpovedajú jednoslabične. To znamená, že keď príde pondelok, nazbieram dosť energie, aby som začala ďalší týždeň komunikáciou s ľuďmi. Ale ešte bola len sobota. Včera som viac ako naplnila svoju kvótu „rozhovorov“ a nezostalo mi v nádrži nič, iba dusivá úzkosť. Skrátka a dobre nemôžem tomu čeliť.

Ak chcú, aby som dnes prišla do služby, môžu si trhnúť nohou, premýšľala som. Ak Marka znova bolí chrbát, je to jeho vec, ja to zaňho nezatiahnem. Dnes nie som v stave dýchať širaz na pacientov...

Ak je to dôležité, môžu mi poslať esemesku. Alebo mail. Alebo cinknúť. Čokoľvek, len nie hovor...

Skontrolovala som si maily a bleskovo som odpovedala na čo najviac správ v súvislosti s prácou, aby som si pripadala užitočnejšia a mala som pocit, že to mám pod kontrolou – a že vybavujem administratívne záležitosti v „mŕtvom čase“ ako mašina. No vyvolalo mi to len nepríjemné skrúcanie v žalúdku.

Hm, nevolnosť z cestovania autom pri opici? Mám ja teda šťastie...

Spustila som okienko, aby som sa nadýchala nie práve čerstvého mestského vzduchu, zatiaľ čo Celine bliakala *Think Twice*. Na plné pecky...

„Môžem to preladiť?“ ukázala som na rádio. „Necítim sa najlepšie.“

„Ale čo?“

„Nemohli by sme počúvať niečo menej škrekľavé?“

„Máme možnosť počúvať len Celine, UB40 alebo Ronana Keatinga.“

„Alebo nič?“

„Ee.“ Pokrútila hlavou a rázne tresla zápästím po starodávnom stereu, takže spustilo skladbu UB40. „Nemám tu gombík, ktorým sa to vypína, a dajú sa tu naladiť len miestne stanice.“

„Ako vieš, čo budú hrať?“

Pozrela na mňa ako na blázna. „Vždy hrajú buď Celine, UB40 alebo Ronana Keatinga.“

„Aha.“

„Všetci nemáme digitálne...“

Vtedy som sa rozkýchala v dôsledku všetkých zvieracích chlupov v aute. Oči mi slzili, dýchala som plytko a nebola som si istá, či sa zadusím, alebo spontánne prasknem. Alebo oboje? Bola som rada, že slnečné okuliare mi zakrývali začervenané sa oči a vtedy sa znova ozval môj mobil.

Chod' dočerta, Elsa!

Na displeji som videla, že mi volajú z ordinácie, a tak som to stíšila.

Cítila som sa previnilo, že som sa im neohlásila včera po panelovej diskusii, ako som sľúbila. *Ale v sobotu? To vážne? Stavím sa, že volá Steve, náš manažér. Chod' do hája, Steve...*

Vtedy mi mobil zazvonil tretí raz a to telefónne číslo som nepoznala.

Najprv som si robila obavy, že volá on. Nie Steve, ale on. Pán Zubatý.

Určite som mu nedala svoje číslo, alebo áno? Čo mám šesťnásť rokov? Hoci keď som mala šesťnásť, mobily boli ešte len novinkou, takže mi volali akurát Melissa alebo ocko z pevnej linky. Pri tej spomienke som stuhla – teda pri spomienke na včerašiu večer a na roky spoločenskej rozpačitosti, keď som mala letieť na chalanov. Je to priam zázrak, že som zostala pozoruhodne cudná, až kým som neodišla z domu.

Volajúci to po chvíli vzdal a ja som si vydýchla.

Bol to Steve, nie? Stavím sa, že volal z manželkinho mobilu. Alebo zo svojho súkromného čísla, ktoré nikto z nás nemá poznať. Hoci naša recepčná Beverley ho najmenej dva razy za minulý týždeň pristihla, ako jej ho ukradol...

No potom to číslo naskočilo znova. Stisla som „ukončiť hovor“ a zalial ma panický chlad – nielenže som sa včera večer dopustila hroznej chyby, ale môže ma to prenasledovať. Domov.

Len nech mi nepoše esemesku, len nech mi nepoše esemesku, modlila som sa ku komukoľvek, v koho verím, odkedy som prestala veriť... v kohokoľvek... zhruba v polovici deväťdesiatych rokov.

Skontrolovala som si esemesky na mobile a vyplašila som sa, keď som videla známe *tuk, tuk, tuk*, ktoré oznamovalo, že niekto mi píše esemesku.

Niečo vytukáva...

„*Si v pohode?*“ stálo tam. Pozrela som na obzor, aby som potlačila rastúci nepokoj, potom som znova uprela pohľad na mobil a skúmala som to záhadné číslo.

„*Kto si?*“ odpísala som.

Nič.

Vtedy sa znova ukázalo *túk, túk, túk* a ďalej zlovestne pulzovalo. Znova som pozrela na obzor, aby som potlačila stúpajúcu žľč, potom som sa zahľadela na mobil.

Ešte vždy píše? To nemôže byť nič dobré, premýšľala som. Ale vtom to prestalo.

Zmizlo to. A nechalo ma to na pokoji. Alebo tak blízko k „pokoju“, ako môže byť vydatá matka dvoch detí, ktorá práve vyviedla kolosálnu hlúposť a teraz to ľutuje.

Na ďalších semaforoch si Melissa všimla, že som konečne odložila mobil, ocenila to silným stiskom ruky a ponúkla ma, aby som si dala fondánové maškrtky z priehradky. To je podľa nej láska.

„Nie, ďakujem.“

„Keby si mala chuť, možno tam nájdeš pštosie vajce.“

„Nie, ďakujem.“

„Ako chceš,“ zamrmlala. „Mimochodom, na krku máš ešte zvyšky grcanice.“

Skvelé...

„A ty máš na líci mleté mäso z pirohu,“ odsekla som. No bolo to biedne víťazstvo. *Melisse je pravdepodobne jedno, že chodí po svete s mäsom na tvári. Zrejme si myslí, že v tom svojom obrovskom pikape vyzerá strelene a excentricky. Zatiaľ čo ja som zubárka. S grckou na...* Dotkla som sa rukou kľúčnej kosti a zatlačila som, aby som sa zbavila toho zlého pocitu.

„Čo je?“

„Nič,“ vyšlo zo mňa slabým hláskom. „Ja len... že mi zviera hrud.“

„Nezapla si si podprdu na nesprávny háčik? To chápem.“

„Nie, podprdu mám v poriadku.“ Nepovedala som jej o tom, že za posledné dva roky som mala štyri razy srdcovú arytmiu, čo očividne nie je normálne, ak má žena len čosi po tridsiatke. Tak mi aspoň povedal päťdesiatročný konzultant. *Rada by som ho videla, ako dozerá na to, aby jeho dve deti vyšli*

z dverí načas a obuté, keď spal len päť hodín, slúžil šestnásť hodín v kuse a potom si ľahol do postele vedľa muža, ktorý si myslí, že Stonehenge je viac sexi ako jeho žena. Vtedy by sa ukázalo, či srdce je pod tlakom...

Znova som dostala záchvat kýchania a bola som presvedčená, že mi prasknú vnútornosti. Znova. Alebo sa ma zmocní záchvat paniky, keď mám pocit, že sa topím a padám súčasne.

Na toto nemám čas...

V mojom rozvrhu – farebne označenom tabuľkovom prehľade pokrývajúcom všetky oblasti moderného života – nie je miesto, kde by sa hovorilo *sabotovanie samej seba prehnaným pitím, keď sa ocitnem vydaná na milosť a nemilosť svojej mladšej sestry*. Mám isté povinnosti. Deti majú plávanie. *Stavím sa, že Greg na to zabudol...* Okrem toho klavír. A možno herničku. *Nespomínam si, či to má byť dnes, alebo zajtra... Dokelu...* Hľadela som na mobil a vtedy znova zazvonilo neznáme číslo. Znova som stlačila „zrušiť hovor“. Ale vtom mobil opäť zazvonil a na displeji stálo „ordinácia“.

Zrejme to bol ten nemožný Steve, hovorila som si. Všetky tie neznáme čísla boli možno telefonáty od toho nemožného Steva. Alebo nie?

Stále som neodpovedala. Vtedy mi zavolała veľká šéfka Esme.

Toto by si rozhodne mala zdvihnúť, hovorila som si. Je to tvoja šéfka, je to tvoja šéfka, je to tvoja šéfka... A predsa...

Nemôžu ma vyhodit'. Jedine ja viem pracovať s tým novým prístrojom na leštenie zubov. A viem, kde máme rezervné röntgenové dosky. A kávu... V podstate ma nemôžu vyhodit'. Alebo môžu?

Znova som stisla „ukončiť hovor“. A znova. A znova. Až som zúrivo stláčala tlačidlá, aby som mobilu zabránila zvonit' ako pri nejakej napínavej hre, pri ktorej mi skrúca žalúdok. *Dnes jednoducho nemôžem rozprávať...*

„Nemôžeš na päť minút odložiť ten mobil?“ sťažovala sa Melissa. „Aby sme sa mohli pohovárať ako normálni ľudia – ako kedysi.“

Keby bola Melissa úprimná, chcela by, aby všetko bolo „ako kedysi“. Mala som podozrenie, že si dokonca myslí, že elektrické svetlo je preceňované a stále sa pokúša zatiahnuť ma do rozhovorov o veciach, ktoré sa stali, keď sme boli malé. Tak ako teraz...

„Pamätáš, ako sme v záhrade našli žaby a postavili sme im z formičiek bazénik?“ nadhodila. „Alebo ako sme sa hrali na bicykloch na schovku v lese...“

Striasla som sa. Nenávidím lesy. *Priveľa spór. A tieňov. A chrobákov...*

„... ty si zablúdila a vyvádza si ako vyšinutá, lebo som ťa nenašla včas, a tak si začala húkať ako sova, čo mal byť núdzový signál.“

Neprítomne som na ňu pozrela. *Nespomínala som si na to, ale táto výprava mi pripadala brozná...*

„Ale určite si spomínaš! To bolo vtedy v lete, keď nám jeden chalan zo susedstva povedal, že nám ukáže svoj penis, ale my sme nemali záujem, lebo v telke išiel seriál *Rentaghost?*“

Nie. Nič také. Zdá sa, že som vymazala veľa z našej spoločnej minulosti. Od detských šibalstiev až po to, ako ma nútili dospieť, prv než som bola pripravená. Na niektoré veci si nespomínam, ani keby som chcela. A väčšinou nechcem. Nie som si istá, že detstvo mi sedelo. *Okrem toho nemá zmysel vracat sa do minulosti, nie?* Radšej hľadím do budúcnosti. Ako teraz...

S búšiacim srdcom som chytila volant. „Pozor!“

„Čo je?“

„Dívaj sa, kam ideš!“

Auto tesne minulo pätník a vyšlo na obrubník, než som ho stihla napraviť a bolo počuť praskanie puklice.

„No dobre, len pokoj. Všetko je v poriadku. Nič sa nám nestalo!“

„Iba...“ zamrmlala som, keď nám okolo predného skla preletel holub.

Potom sme sa viezli v tichu. Zabávali nás Celine, Ali Campbell a Ronan Keating. Tak to bolo pre všetkých najlepšie.

My dve s Melissou sme také rozdielne, ako je len možné. Ja som si zo života urobila nástražnú pascu a zaplnila som ho ľuďmi, ktorí ma stále potrebujú, zatiaľ čo ona si dala záležať, aby od nej nebol nikto (presnejšie nijaká ľudská bytosť) závislý a aby mohla robiť, čo sama chce. Zväčša žije ako postava z knihy Enid Blytonovej alebo hájnik z románu D. H. Lawrencea (asi ako Sean Bean, ibaže s väčšími kozami), žije jednoducho – niekto by možno povedal zjednodušene. Keď som ju naposledy navštívila doma, musela som čakať osem minút, kým jej zovrela voda, a aj vtedy trvala na tom, že použije sypaný čaj. *Nikde na dohľad vrecúškový čaj!* Spýtala som sa jej na heslo Wi-Fi, lebo tam bol zlý signál, a vyhlásila, že „neverí na Wi-Fi“. Kedysi čítala o človeku z Leicestaru, ktorý bol na Wi-Fi alergický a musel nosiť oblečenie z alobalu, aby „odpudil vlnenie“. Predminulé Vianoce som jej kúpila mikrovlnku, ale využíva ju iba na skladovanie. („Netúžim ješť ožiarené pečené zemiaky, ďakujem pekne!“) Vyhyba sa novinkám, zbožňuje staré veci. („Vrátane krivice? Čo tak obesiť sa?“ spýtala som sa jej, keď som bola frustrovaná.) Príležitostne rada upustí od „systému tučnej mačky“ a zavrie svoje rastúce konto na sociálnej sieti, aby ju muž nemohol vystopovať. A to všetko pod pláštikom „slobody“.

Ale mne sa sloboda vždy zdala nadhodnotená. Mám radšej poriadok. A byť vnútri. *Páčia sa mi čisté, dezinfikované povrchy*, premýšľala som, keď som sa dotkla pod sedadlom

spolujazdca čohosi desivého a len som dúfala, že to je banánová šupka a nie čosi zlovestnejšie.

V skutočnosti máme so sestrou spoločné iba niektoré gény. *A nie je ich veľa*, hovorila som si s pohľadom upretým na svoju šoférujúcu spoločníčku.

Asi by som mala povedať, že Melissu by som si nevybrala za sestru ani pri jadrovom výbuchu. Ani ona mňa, keď už sme pritom. Ale podľa všetkého „v pôrodnici nedošlo k zámene detí“ a nikoho tajne neadoptovali. (Overovala si to, keď mala dvanásť rokov.) A tak musíme spolu vydržať. Normálne mi to nerobí problém. Žijem si svojím životom a „starám sa o ľudí“, pričom Melissu mám na konci zoznamu, keďže sa stretne-
me dva razy do roka alebo si raz za štvrt' roka zavoláme. To sa dá zvládnuť, je to šikovné, uvážlivé. Tak sa mi to páči. Ale to všetko sa zmení.

Dva

Deti prilepené na iPad ledva zdvihli pohľad, keď som prišla domov. Zábavnej tete Melisse sa ušlo viac nadšenia. Už o päť sekúnd ležala na dlážke a pochopila som, že s nimi zápasí na chodbe. Vynoril sa Greg, mračil sa na smartfón, a keď nás zbadal, náhlivo ho odložil.

„Ach, ahojte...“ povedal svojím hlasom I-áčika.

„Tie ryhy na tvári sú od vankúša?“

„No... možno som zaspal.“ Očervenel.

Ten určite získa titul otec roka, premýšľala som.

„Aj ja si rada zdriemnem,“ poznamenala Melissa veľkoryso. „To akoby boli dva dni v jednom.“

„Ehm... áno. Dáte si čaj?“

„Ďakujem, zelený,“ povedala som a on sa pobral zapnúť kanvicu. Nikde som nevidela batoh s potrebami na plávanie ani taška so Charlottinými notami na klavír sa nepohla z toho miesta na chodbe, kde som ju včera nechala. *Greg očividne zabudol na obe aktivity, keď sa náhlil zlikvidovať cereálie, ktoré som včera kúpila deťom...*

Klesla som na kuchynskú stoličku, ešte vždy som cítila, že mierne vlny nevoľnosti môžu každú chvíľu prerásť do cunami. *Najradšej by som sa ukryla pod paplón s fľašou energetického nápoja Lucozade Zero, vzdychla som v duchu. Ale som matka*

dvoch detí, som za ne zodpovedná. A je možné, že v podprsenke mi zostali zvyšky grciak...

Chvíľu som pomaly dýchala a sťažka preglgala, aby som potlačila žľč, potom som sa poobzerala po dopoly prázdnych nádobách od donáškového jedla a po obaloch zo sendvičov, roztrúsených po kuchynskom pulte, akoby to bola výstava moderného umenia.

„Vidím, že si si dával päť denne.“

„Čože?“

„Pozrel si sa vôbec na hrniec, kým som bola preč?“

Greg nasadil svoju masku rezignovanej únavy a ja som sa usilovala tváriť tolerantne. Táto kombinácia nám pomohla prežiť posledné roky. *Nemá zmysel teraz mútiť vodu*, premýšľala som a postavila som sa, že pohľadám paracetamol. *Ani robiť lobotómiu. Ani pumpovať žalúdok. Momentálne by som prijala jedno i druhé.*

Vtedy som si všimla stopy blata (zeme? konského trusu?) kľukatiace sa po bielej kuchynskej dlažbe za... mojou sestrou.

„Počuj! Vyzuj sa!“

Neochotne si vyzula čižmy a v tej istej chvíli sa mi vrátil závan z minulosti.

„Kristepane, stále ti smrdia nohy.“ Rukou som si zakryla ústa, bála som sa ďalšieho záchvatu vracania.

„Čože? To sú moje šťastné ponožky!“

„Niekedy aj perieš tie šťastné ponožky?“

Zhrozene na mňa pozrela. „Zmyla by som z nich šťastie!“

„To mi je jedno. Obuj sa.“ Ukázala som na rohožku. „Prinesiem ti čisté ponožky.“

„Nie sú špinavé, len nie sú vypraté,“ namietla Melissa.

„V tom je rozdiel?“ spýtala som sa neveriacky a napínalo ma. Sestra na mňa pozrela ako na blázna.

„To je jedno. Len zostaň tu. Požičiam ti moje. Aj tak sa musím prezliecť.“

Šprintovala som hore tak rýchlo, ako mi opica dovolila, prebehla som okolo obliečok z paplónov na kopách bielizne určenej na pranie a zatuchnutej pracovne so zatiahnutými žalúziami. Za očami som cítila strach a známe napätie v hrdle. Inštinktívne som siahla do vrecka po mobil, potrebovala som nejakú útechu. *Dočerta, zostal v kabelke...* Cítila som sa okradnutá. Natiahla som si džínsy, čistú blúzku a začala som si robiť obavy, že ten neznámy človek, čo mi esemeskoval, sa ozve znova. Alebo ešte horšie, že mu Greg odpovie. Uvedomila som si, že nemám inú možnosť, len vziať ponožky a vrátiť sa dolu. *K svojmu životu...*

„Čo je na obed?“ spýtal sa ma Greg, keď som priniesla čisté ponožky a vošla do kuchyne. Vybrala som z kabelky mobil a skontrolovala som ho: dva ďalšie zameškané telefonáty, jeden z ordinácie, a jedna esemeska.

„To som ja. ☺“

Prišlo mi zle.

„Zo včera,“ stálo tam.

Takže veru to nie je Steve z ordinácie. *Pán Zubatý...* Nechcem poznať jeho skutočné meno. Chcem znova vracať, ukryť sa pod stôl a zapchať si uši, kým všetko nepominie a všetci neodídu. Ale nejde to. *Pretože som dospelá...*

„Už mi viac nepíš,“ vyťukala som rýchlo a po chvíli dodala: „*prosím.*“

Zdvorilosť je bezplatná.

Strčila som mobil do vrecka, aby som ho mala poruke, a nasadila som „nevzrušený výraz“. Voda v kanvici konečne zovrela a na doske na odkvapkávanie sú hrnčeky. To je zrejme všetko, čo sa dnes dá od Grega čakať, pokiaľ ide o varenie čaju.

„Pýtal som sa, čo bude na obed?“ zopakoval.

„Neviem,“ odvrkla som. „Na akom zdravom, výživnom jedle si drel ako otrok?“

„Ehm...“

„No dobre.“ Prudko som otvorila chladničku a skúmala jej obsah. „Tak ho teda uvarím ja, okej?“ začala som vyťahovať baličky rozličných tvarov a veľkostí a zoradila som ich v nádeji, že z nich vyčarím jedlo. „Deti? Jedlo! Melissa? Zostaň... ak chceš.“

Dúfala som, že odmietne.

„Mohla by som si dať...“ pozrela na balíčky, „... ragú z tofu...“

Videla som, že začína pochybovať. Popichala som plast vidličkou a strčila som tácku do mikrovlnky.

„Nijaké strachy,“ uistovala som ju. „Zopár jedál z mikrovlnky ťa nezabije. A ak má niekto záujem, je tu aj ragú s mäsom.“ Videla som, ako jej plecia ovisli od úľavy. Greg sa vyparil robiť to, čo už Greg robieva, a Melissa váhavo hodila svoje „šťastné ponožky“ na kopy s práním. Kým som čakala na cinknutie mikrovlnky, začala som sťahovať z brokolice potravinovú fóliu – to bol môj jediný ústupok domácemu vareniu – a naparila som ju nad hrncom so špagetami.

„Tak a je to. Jedlo! Nástup!“

Nijaká odpoveď.

„Obed!“ skúsila som znova.

„Nie!“ zvolalo jedno dieťa a zachichotalo sa.

„Áno!“

„Nie!“

„No dobre...“ Chvíľu som zhlboka dýchala a prtláčala som si prsty na sluchy v snahe zastaviť pulzovanie, zatiaľ čo voda vrela.

„Pozeráme video Taylor Swift!“ zakričalo staršie dieťa plačlivo.

„Akej Taylor?“ Moja sestra nie je odborníčka na popovú kultúru.

„Swift. Má dlhé nohy. A výnosné rozchody,“ poinformovala som ju, zatiaľ čo som zlievala cestoviny a obarila sa parou. „Deti rady pozerajú jej videá na YouTube.“

„Na to sú dosť malé, nezdá sa ti? V našich časoch sme sa hrávali s domčekmi pre bábiky a so stavebnicami.“

„Vážne?“ zatiahla som vykoľajená bolesťou, ktorá sa teraz premiestnila do očných jamôk a na čerstvo popálené zápästie.

Dočerta, toto nie je opica, toto sú muky...

„Samozrejme, my sme nemali moderné technické vymoženosti...“ Melissa to vyslovila, akoby to bol nový výraz pre čosi, s čím nechce mať nič spoločné.

„Tak podťe!“ skúsila som znova. „Kto si dá brokolicu?“ Ticho. „Mňam, brokolica... zbožňujem brokolicu!“

„To nikdy nepovedalo nijaké dieťa...“ zažartovala Melissa. Pozrela som na ňu s výrazom: *neopováz sa v mojom dome kritizovať moju kapustotvarú zeleninu*. „Prepáč, prepáč. Okej, nalož mi.“

A tak som jej naložila. Dokonca som dala na stôl príbor, obrúsky a chuťové prísady v nádeji, že dostanem pod kontrolu deň, ktorý zišiel z cesty. *Môžeme sa všetci usadiť a spolu najesť. Tak ako to robia vo filmoch. Ako mi radia časopisy, že tak sa to patrí. Porozprávame sa. A najeme sa. A všetci strávime družne čas*, rozhodla som sa.

Vo dverách sa zjavil Greg a mierne sa usmieval: „Prečo si prestrela na stole?“

„Prosím?“

„Prečo si nevezmeme tanieri k telke ako normálni ľudia?“

„Pretože je sobota, čas obeda, výnimočne sme všetci doma a,“ hlas sa mi zadrhol, a keď som ho ovládla, ostro som doložila: „pomyslela som si, že by sme sa mohli najesť spolu. To by bolo milé. Ale jedlo je tu. Robte s ním, čo chcete.“

Aj urobil. Naložil si na tanier a odniesol si ho ku gauču, kde sa môže najesť v spoločnosti telky. Charlotte a Thomas

sa zachichotali a vzali si od neho príklad, vzali si misky, na ktoré som im naložila jedlo, a odniesli ho do obývačky, aby ho zjedli pri soundtracku Taylor Swift. Iba Melissa si sadla so mnou k stolu a s chuťou sa pustila do jedla.

„Vieš, čo je najdôležitejšia prísada jedla?“ spýtala sa s plnými ústami.

Zmätene som pozrela na jej tanier. „Hovädzina?“

„Nie!“ Zdvihla vidličku a štrngla si so mnou pohárom s vodou. „Dobrá spoločnosť!“

„Ach!“ Bolo mi jasné, že sa usiluje, aby som sa cítila lepšie, ale nefunguje to.

Medzi zubami má kúsky mäsa, všimla som si, a nevyzerá to ako ragú... ani ako piroh... Stavím sa, že nepoužíva to veľké balenie zubnej nite, čo som jej poslala.

Jedla som bez radosti a bez chuti. Brokolicu s pár kvapkami omáčky z tofu – pretože sa to parilo. Pretože to by robila zodpovedná, uvedomelá matka dvoch detí, ktorá *nemá* príšernú opicu. Musela som preglgáť silnejšie než inokedy a bojovať s pažerákom, čo pôjde dolu a čo ešte vždy chce vyjsť nahor. Ale vyhrala som. Zvyčajne vyhrám. Alebo aspoň kedysi som vyhrávala. Potom som naháňala deti po dome s hrncom brokolice (ako zvyčajne), nakoniec som to vzdala.

Ako vždy v čase rodinného obeda som sa pribrala vyložiť riad z umývačky (Greg si myslí, že to robí domáci škriatok) a dala som tam nové špinavé taniere spolu so zbierkou kameinového riadu, ktorý sa nazbieral na parapete.

Keď som konečne nastolila poriadok a symetriu, bol čas presunúť sa hore. Melissa šla za mnou.

„To je normálne? Teda, že Greg pri jedle pozerá telku a deti sedia pri iPadoch?“

„No... nie je to celkom normálne,“ zahabkala som.

„Nevyzerali veľmi šťastné, že ťa vidia.“

„Ďakujem,“ zamrmlala som cestou po schodoch. *Moja sestra – nástražný ľudský granát pravdy.*

Na vrchole schodišťa sa mi zvláštne zakrútila hlava, keď som skúmala škody. *Dokážeš to, dohovárala som si. Uprac, roztried' veci na pranie, čosi porob, uvar večeru, nažeň deti pod sprchu a ulož ich do postele, potom môžeš ísť aj ty spať.* Hovorila som si, že takto mi deň rýchlejšie prejde. Cítila som sa unavená, tak som sa uštípla do ľavej ruky, aby som sa znova sústredila. *Jednoducho musíš ísť ďalej, klásť na dlažbe jednu nohu pred druhú...*

A čo ak prežijem život ukladaním a vykladaním riadu z umývačky? Alebo zapínaním práčky, potom jej vyprázdňovaním a vešaním bielizne (to je najhoršia časť). Urobím všetko, čo treba, budem pokračovať v kariére zubárky a starať sa o svoju rodinu, kým nejakým zázrakom nepôjde v budúcnosti všetko ľahšie. Napríklad na dôchodku. Alebo po smrti...

Práve som zápasila s veľkou obliečkou na paplón a súčasne som sa pokúšala prezeráť si maily (Esmo chce vedieť, prečo som odišla bez povolenia; keby som chcela, mohla by som si dať zväčšiť penis za „veľmi, veľmi dobrú cenu“⁴; a meškáme s vrátením kníh do knižnice; ale má to aj isté plus – mám dva nové kontakty na LinkedIn!), keď sa zrazu ozvala Melissa:

„Už ti niekedy napadlo, že moderný život je možno až príliš pohodlný?“

Vo svojom stane z egyptskej bavlny (svadobný dar), keď som mala obe ruky vystreté ako ukrižovaná, čo bol dosť náročný manéver pri pokuse chytiť zvnútra obliečku v rohoch, prv než som ju navliekla na paplón, som soptila.

„Nie.“ Dúfala som, že podráždenie v mojom hlase stlmí môj veľký bavlnený rubáš. „Nikdy sa mi nezдало, že by som mala príliš pohodlný život.“ Z celej sily som zatriasla

⁴ To by bolo veľmi rozumné, keby som bola na trhu...

paplónom, aby som ho donútila vliezť do obliečky, kým som sa konečne nevyslobodila a vlasy zježené od statickej elektriny mi dodali príťažlivý, zelektrizovaný výzor. Melisse ušlo moje víťazstvo a venovala sa listovaniu v starých fotografiách, ktoré má v peňaženke z deväťdesiatych rokov.

„Pozri sa na toto,“ nadhodila a ja som sa pripravila. „Všimni si, ako sa starká usmieva a tvári sa absolútne spokojne.“ Zamávala zažltnutým zvlneným štvorcom, na ktorom bol sépiový obrázok ženy, ktorú ani jedna z nás dobre nepoznala. Tá žena mala vlasy učesané na páža a letné šaty. Pózovala kdesi na móle a stála veľmi vystretá. „Tej je ukradnuté, koľko lajkov dostane jej príspevok na Facebooku alebo čo má v inboxe,“ pokračovala Melissa. „Jednoducho je šťastná, lebo vojna sa skončila, znova môže žiť so starkým a budú mať dvojjatá!“

Stavím sa, že keď sa narodili, už sa tak neusmievala, ved' vtedy ešte neboli pampersky, neubránila som sa tej myšlienke.

„Život mala oveľa jednoduchší!“

„Áno, šťastná starká – niektorí z nás platia hypotéky.“

Mohla som to povedať, lebo Melissa žije v záhradníckom domci na pozemku, za ktorý platí ročne pár šestákov. Pokiaľ som videla, jej „práca“ pozostávala hlavne z toho, že sa flácala so zvieratami v päťách ako nejaký doktor Doolittle, aby si zarobila na „základné potreby“ ako pirôžky a údržbu bieleho pikapu z osemdesiatych rokov.

„Ale aj tak som šťastná,“ namietla som. „Chodíme na dovolenky...“ V skutočnosti som sa nepamätala, kedy sme boli na poslednej. Dovolenky sa mi vždy zdali ako požírače času – rozptylenie, ktoré mi bránilo pracovať a byť dospelá. „A oedlho tu majú otvoriť Starbucks,“ dodala som.

Na Melissu to nezapôsobilo a podráždilo ma, že je svedkyňou tej chvíle, keď som si uvedomila, že môj doterajší život nezbudil veľké nadšenie.

„Stretávaš sa so svojimi kolegami?“ spýtala sa. Pokrútila som hlavou. „A so starými spolužiakmi?“

„S akými spolužiakmi?“

Melissa si založila ruky na hrudi a pozrela na mňa ako su-seda ponad plot, ktorá hovorí: „No vidíš.“

Vnútorosti sa mi nepríjemne pohli a chvíľu som rozmýšľala, či budem znova vracat'. Ale potom som pochopila, že to nie je nevoľnosť, ale smútok...

Nespomínala som si, kedy som naposledy strávila večer s priateľkami. Alebo šla čo len na kávu. Alebo telefonovala. *Je to moja vina?* premýšľala som. *Vyhbýbala som sa tomu? Je to ich vina? Alebo sme to jednoducho zabalili?*

„Chodíte s Gregom von? Stretávate sa s niekým?“

„Bože, nie!“ odfrkla som si, potom som sa zahanbila, že som priznala zlyhanie manželstva. „Chápeš, máme kopolu roboty. Ja mám kopolu roboty. A vždy máme na programe... čosi lepšie.“ Len čo som to vyslovila, uvedomila som si, že som dala Melisse muníciu, aby pokračovala vo svojom nenávisťnom útoku na môj život. „No dobre, nie sme rozprávkovo šťastní,“ pokračovala som. Grega som už celé mesiace nepočula smiať sa. Len nonstop pozerá správy a napcháva sa nezdravým jedlom. Jedlom, od ktorého páchne ako zahnívajúca krava. A nejde len o kvalitu jedla, ktoré hádže do svojich i-áčikovských úst bez náznaku úsmevu, rozčuluje ma aj to jeho množstvo. Vydala som sa za hladného chlapa. Striaslo ma pri pomyslení na kopolu škatúl od pizze, ktorú som našla minulý týždeň pri kontajneroch. Alebo na obaly z čokolád, ktorých má plné vrecká a necháva ich tam fermentovať a lepiť sa, kým sa nejaký chmuľo (ja) nerozhodne, že ich vyprázdni, keď ich ide hodiť do prania. Predpokladala som, že to je normálne – predmety vyplavené v bežnom manželstve.

Ale čo ak som sa mýlila?

Nie som naivná tínedžerka, ktorá je prvý raz zalúbená – nie som taká hlúpa, aby som si myslela, že dievčaťu sa môže v živote páčiť iba jeden človek. Odkedy sme mali deti, išli sme si každý svojou cestou – ale taký je život. Alebo nie? A poznám spôsoby, ako to zvládať. Spôsob, ako zabrániť, aby mi skrúcalo žalúdok, vždy keď mi nevyjde námet na novú knihu alebo keď sa Greg prehnane zaujíma o spravodajstvo o politických nepokojoch v krajine, ktorú som ani nevedela nájsť na mape. Tak ako minule v posteli, keď som si oholila nohy a ešte som si nedala na zuby strojček (pri dvoch deťoch je to predohra) a vtedy mi oznámil, že v Českej republike majú len trojpercentnú nezamestnanosť. Spýtala som sa ho, či žartuje, a on vyhlásil: „Je to rastúca ekonomika.“ A tak som počúvala podmaz o ženách, ktoré zabíjajú svojich manželov, a zaspávala som obrátená chrbtom. Na raňajky som mu úmyselne spálila jeho výživne chudobnú hrianku z *bieleho chleba*. Ďalšiu noc spal v pracovni.

Možno nastane čas na romantiku, keď sa vyvetrá ten smrad, hovorila som si. Keď si nájde prácu, dostane sa do formy alebo keď sa znova budeme jeden druhému páčiť...

Nikdy to nebolo ako v *Casablance*. Nikdy som nemala čas na dlhé klavírne sóla ani na rozmazané detailné zábery. Greg mal byť mojím rozumným životným partnerom, ktorý si vie udržať miesto, páčim sa mu do tej miery, že pri mne vydrží, a je pripravený vybudovať si so mnou život a byť dobrým otcom. Viem, to je čosi, o čom spieva skupina Coldplay. Greg prišiel po *tom* chalanovi, akého sme všetky mali. Toho chalanu som stretla na beánii, hral na gitare, mal hrozne nagélované vlasy a vykašľal sa na mňa na konci každého semestra, aby bol cez prázdniny voľný. Veď to poznáte. Takže keď som sa zoznámila s Gregom – bezpečným, predvídateľným Gregom, ktorý voňal sprchovým gélom Right Guard – bola som pripravená. Zdal sa mi OK. A keď som začala mať pochybnosti, zdalo sa mi, že už je neskoro. Možno som jedna z tých žien,

ktorá vidí problémy aj tam, kde nie sú. Ale nedávno som si uvedomila, že všetko treba znova prehodnotiť. Nedávno som začala premýšľať, čo sa stane, ak sa už nikdy nebudeme jeden druhému páčiť.

Čo ak je to ono? Pri tom pomyslení akoby mi útroby zovre-la tvrdá päšť. No najhoršie na tom bolo, že si neviem pred-staviť inú možnosť. Bola som dcéra, potom manželka, potom matka. A zubárka. To všetko som bola.

Od piatich rokov mi bolo súdené stať sa zubárkou. Páčilo sa mi sedieť v čistej bielej miestnosti – tichej, len občas v nej zašumeli elektrické žalúzie, ktoré sa zatvárali tlačidlom –, pri-taľovalo ma to. Aj keď som ako tínedžerka nosila strojček, nemala som nič proti návštevám každé dva mesiace, keď mi uťahovali skrutky. Samozrejme, bolelo to, ale tak akosi dobre. A svojím spôsobom ma to rozptyľovalo od dutej boles-ti, ktorú som začala cítiť doma. A tak som mala veľmi skoro vymedzenú dráhu – budem si zarábať na živobytie s biely-mi drevákmi na nohách a ovládať hydraulické polohovacie kreslo. Stala som sa zubárkou. A teraz sa venujem zubárčine a okrem toho vediem domácnosť/škôlku. Ako dobre nalade-ná mašina. Tvrdó pracujem a usilujem sa vybaviť všetky po-ložky v svojom zozname povinností. Až donedávna. Keď sa denné aktivity začali prekryvať ako rybie šupiny.

Zrazu ma hrozne unavovalo byť zubárkou. A manželkou...

„Mala by si robiť niečo iné,“ nadhodila moja sestra, čosi ako labrador v ľudskej koži. „Potrebuješ si oddýchnuť.“

„Toto nie je *Srdcová sedma*,“ vyhlásila som. „Toto je môj život! Ja som si ho vybrala. Mám dve deti, ktoré si ma nevší-majú, a musím platiť účty. Nemôžem sa dať ostrihať nakrátko a otvoriť si tapas bar...“

Melissa na mňa pozrela ako zranené šteniatko a už mi znova bolo do plaču. Ale nerozplakala som sa. Pretože ja ni-kdy neplačem. Viem si zariadiť, aby som nevyrobila scénu.